03/03/2021

Ένα σχολείο στην παραγκούπολη του Κρου Μπέι

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Σε λιγότερο από δύο χρόνια, σε μια από τις πιο εξαθλιωμένες περιοχές του πλανήτη μας, την παραγκούπολη Κρού Μπέι στην πρωτεύουσα Φριτάουν της πάμφτωχης Σιέρρα Λεόνε, με δωρητές από την Ελλάδα και το εξωτερικό ολοκληρώθηκε η ανέγερση ενός σύγχρονου ελληνορθόδοξου Δημοτικού Σχολείου

Το σχολείο ανταποκρίνεται στις εκπαιδευτικές ανάγκες των δασκάλων και των διακοσίων και πλέον μαθητών που την ερχόμενη σχολική χρονιά θα το πλημμυρίσουν με τις παιδικές τους φωνές, και αποτελεί πρωτοβουλία του Ιεραποστολικού Συνδέσμου.

Τον Νοέμβριο του 2018 η Α.Θ.Μ. ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β΄, κατέθεσε θεμέλιο λίθο για την ανέγερση Ορθόδοξου δημοτικού σχολείου.

Στην παραγκούπολη του Κρου Μπέυ ζουν 27 χιλιάδες άνθρωποι εκ των οποίων 7 χιλιάδες είναι παιδιά, που πραγματικά διαβιούν κάτω από τις πιο εξαθλιωμένες συνθήκες που υπάρχουν στον πλανήτη και που τα παιδιά, λόγω του μη εμβολιασμού τους, πεθαίνουν πριν γιορτάσουν τα 5α τους γενέθλια. Για την εκπαίδευση αυτών των παιδιών μέχρι σήμερα υπήρχε ένα υποτυπώδες σχολείο δύο τάξεων, με ανύπαρκτες εγκαταστάσεις υγιεινής.

“Ψυχή αυτής της μεγάλης προσπάθειας ήταν ο συνεργάτης μας και καθηγητής Θεολογίας του 1ου Γυμνασίου Χαλανδρίου κ. Ιωάννης Περράκης ο οποίος επισκεπτόμενος δύο φορές την Σιέρρα Λεόνε και αντικρίζοντας την ζοφερή εικόνα του Κρου Μπέι ξεκίνησε την συγκέντρωση χρημάτων ευαισθητοποιώντας φίλους και γνωστούς. Μέχρι σήμερα δαπανήθηκαν ενενήντα χιλιάδες ευρώ και υπολείπεται ο εξοπλισμός του Σχολείου που θα κοστίσει δέκα χιλιάδες ευρώ” αναφέρεται στη σχετική ανακοίνωση.

Η συγκλονιστική μαρτυρία του καθηγητή Ιωάννη Περράκη

Η εφιαλτική πραγματικότητα του Κρού Μπέι!
Τετάρτη 10 Ιανουαρίου 2018. Ήμασταν ήδη μια εβδομάδα στη Σιέρρα Λεόνε, προσκεκλημένοι του Ιεραποστόλου πατρός Θεμιστοκλή Αδαμόπουλου. Είχαμε συγκλονιστεί από τις αλλεπάλληλες εικόνες ανθρώπων σε κατάσταση έσχατης ένδειας. Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι η επίσκεψη που είχε οργανώσει ο πατήρ Θεμιστοκλής στην παραγκούπολη του Κρου Μπέι θα ήταν πραγματική γροθιά στο στομάχι.
Όταν φτάσαμε στον συνοικισμό και αρχίσαμε να οσφραινόμαστε τη βαριά μυρωδιά της ατμόσφαιρας, συνειδητοποιήσαμε την χαώδη διαφορά ενός ντοκιμαντέρ για

την Αφρική που παρακολουθείς αναπαυτικά μέσα στην άνεση του σπιτιού σου, όσο ρεαλιστικό κι αν είναι, από τη ζωντανή, εφιαλτική πραγματικότητα, η οποία σε τσακίζει, σε διαλύει, σε κάνει να αισθάνεσαι ένοχος γι’ αυτό που είσαι, για τις όποιες μικρές ή μεγάλες ανέσεις απολαμβάνεις.. Να νιώθεις αίσθημα μεγάλης αδικίας να σε πνίγει.

Καθώς προχωρούσαμε σοκαρισμένοι, φτάσαμε στην γέφυρα του Τζώρτζ Μπρούκ. Οι σκηνές που αντικρίσαμε ξεπερνούσαν κάθε φαντασία. Ένας κατάμαυρος χείμαρρος αποβλήτων κυλούσε αργά κάτω από τα πόδια μας, ανάμεσα σε τόνους απορριμμάτων, δημιουργώντας αφόρητα αποπνικτική ατμόσφαιρα, την οποία επέτειναν δεκάδες χοίροι που περιφέρονταν ελεύθεροι ανάμεσα στα σκουπίδια και μέσα στα λύματα. Στις όχθες του, σειρά νοικοκυριών στεγασμένων σε παράγκες φτιαγμένες από σκουριασμένες λαμαρίνες δημιουργούσε εφιαλτικό σκηνικό. Άνθρωποι περιφέρονταν ανάμεσα στα σκουπίδια, μέσα στα λύματα και δίπλα στους περιπλανώμενους χοίρους, ενώ παιδιά έπαιζαν με αντικείμενα που είχαν μαζέψει από αυτά ή με αυτοσχέδιους αετούς που είχαν φτιάξει, σχίζοντας με τα δόντια τους σακούλες από τα σκουπίδια.

Απέναντι από τη γέφυρα ανοιγόταν μία αλάνα και δεξιά της ένα καταθλιπτικό κτήριο που έμοιαζε με κρατητήριο. Για να μπεις σ’ αυτό, έπρεπε να υπερπηδήσεις φράχτη από τσιμεντόλιθους που εμπόδιζαν τα μολυσμένα νερά του Τζώρτζ Μπρούκ να πλημμυρίσουν τον χώρο κατά την μακρά περίοδο των βροχών. Όπως

πληροφορηθήκαμε, ήταν το Δημοτικό Σχολείο του οικισμού, το οποίο είχε κτίσει μία μη κυβερνητική φιλανθρωπική οργάνωση πριν από μερικά χρόνια.
Δρασκελώντας τον φράχτη, μπήκαμε στο σχολείο. Το καταθλιπτικό περιβάλλον, που περισσότερο θύμιζε κελί φυλακής παρά σχολείο, σε συνδυασμό με την άθλια κατάσταση του εσωτερικού του κτηρίου μας είχε αφήσει άφωνους. Σκεφτόμασταν τι μάθημα να έκαναν τα δυστυχισμένα αυτά παιδιά σ’ έναν τέτοιο χώρο, σ’ ένα τέτοιο περιβάλλον.
Ο πατήρ Θεμιστοκλής κοιτούσε θλιμμένος γύρω του και σε μία στιγμή τον ακούμε να μονολογεί: «Να είχα τα χρήματα να αναλάβει η Ιεραποστολή αυτό το σχολείο, να δώσουμε σ’ αυτά τα τόσο πονεμένα κι αδικημένα παιδιά μία ελπίδα…!» και απευθυνόμενος σε μας λέει: «Θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι γι’ αυτά τα παιδιά;» Το έλεγε κι ένας βαθύς πόνος έβγαινε από την καρδιά του. Αυθόρμητα απαντήσαμε: «Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, πάτερ».
Κάναμε έναν πρόχειρο οικονομικό προϋπολογισμό του έργου κι αρχίσαμε να μοιραζόμαστε το άπιαστο όνειρό μας με τους συνανθρώπους μας στην Ελλάδα. Και το θαύμα έγινε. Μέσα σε πέντε μήνες συγκεντρώθηκε όλο σχεδόν το ποσό που απαιτούνταν για να ξεκινήσει το έργο.
Σάββατο 10 Νοεμβρίου 2018. Έντεκα μήνες ακριβώς από την πρώτη επίσκεψή μας στην παραγκούπολη Κρού Μπέι, μας αξίωσε και πάλι ο Θεός να βρισκόμαστε εκεί για την θεμελίωση του σχολείου.
Σήμερα το καταθλιπτικό εκείνο κελί-σχολείο αποτελεί παρελθόν. Κατεδαφίστηκε. Στην θέση του ανεγείρεται ένα λιτό σύγχρονο καλαίσθητο κτήριο επτά αιθουσών, που θα ανταποκρίνεται πλήρως στις εκπαιδευτικές ανάγκες των διακοσίων και πλέον μαθητών, πού κατά την ερχόμενη σχολική χρονιά συν Θεώ θα το γεμίσουν χαρούμενες φωνές.
Η νέα πρόκληση που ανοίγεται τώρα μπροστά μας είναι η λειτουργία και η συντήρηση του έργου. Στο χέρι μας είναι να καταστεί το έργο αυτό φωτεινός φάρος, που θα δώσει ελπίδα στους ανθρώπους της τόσο υποβαθμισμένης αυτής περιοχής και θα τους βοηθήσει να δουν το μέλλον με περισσότερη αισιοδοξία. Στο χέρι μας είναι να μην μείνει κανένας μαθητής του σχολείου ούτε μία ημέρα χωρίς εκπαίδευση και φαγητό.
Ι. Περράκης
Καθηγητής Θεολογίας
1ου Γυμνασίου Χαλανδρίου

Ο Ιεραποστολικός Σύνδεσμος

Ο Ιεραποστολικός Σύνδεσμος είναι ένας ανεξάρτητος οργανισμός, νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Από την ίδρυσή του, το 1990, διατηρεί μόνιμη συνεργασία με το Οικουμενικό Πατριαρχείο και το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας, καθώς και με τα Ορθόδοξα ιεραποστολικά Κλιμάκια που υπάγονται στην δικαιοδοσία τους σε 20 κράτη ανά τον κόσμο.
Συνεργάζεται με τους υπευθύνους των ιεραποστολικών Κλιμακίων στην Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική, οι οποίοι αφιερώνουν τη ζωή τους στην κοινωνική και πνευματική αναβάθμιση των τοπικών κοινοτήτων. Κατασκευάζουν νοσοκομεία και κέντρα υγείας, ιδρύουν σχολεία, ανεγείρουν Ναούς, σιτίζουν τους ενδεείς, αρδεύουν τις άνυδρες περιοχές, επιμορφώνουν τους γηγενείς πληθυσμούς στη χρήση εργαλείων και μηχανημάτων καθώς και στην αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή. Και το σπουδαιότερο μεταγγίζουν τον λόγο του Ευαγγελίου του Χριστού στις ψυχές των ανθρώπων που μαθαίνουν έτσι να αγαπούν, να ενστερνίζονται την αρχή της ισότητας και να διεκδικούν τη δικαιοσύνη του Θεού πάνω στη γη.